

DAN GHEORGHIȚĂ

CEALALTĂ JUMĂTATE

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2014

NEGRUL STRALUCITOR AL AURULUI

Dimineață liniștită de duminică. Butonez la nesfârșit televizorul doar, doar voi găsi ceva interesant. Dar nimic deosebit.... Bani cheltuiți fără rost pe autostrăzi neterminate, nebuni care se bat în bar, o mamă care și-a aruncat copilul de la etaj și-un alt nebun care a violat o babă. N-am înțeles prea bine cu ce rost.

Duminica tinde să devină monotonă când telefonul se aprinde și băieții de la Holograf încep să performeze „cât de departe”. Eu i-am pus melodia asta. Dacă tot e să-mi perturbe liniștea măcar s-o facă într-un mod plăcut. Îl las să cânte dar de frică să nu plece persoana chiar departe de tot, până la urmă mă ridic.

Număr necunoscut....

- Da, răspund cu vocea guturală a omului care ține să facă necunoscutul, cunoscut.

- Ce naiba faci Profesore de nu răspunzi?

Recunosc imediat vocea. Vărul Mișu... E ceva timp de când nu l-am mai auzit. Când eram copii, el era cel care făcea cam multe prostii pentru o singură persoană. Și de aceea mă lua întotdeauna

să-l ajut la „acțiune”. Numai că eu fiind mai mototol și nu la fel de iute de picior, o încasam și pentru el. La un moment dat, viața ne-a cam separat. El a plecat în Spania iar eu am rămas aici. De curios, să văd când se termină autostrada.... Așa îmi spune el, „Profesore”, n-am înțeles niciodată dacă din respect sau doar din ironie...

- Mișule! Ce dor mi-era de tine! Unde ești, putem să ne vedem? întreb plin de bucurie.

- Hai ieși odată din scutece că te-aștept la „Pelicanul” într-o juma de oră!

- Alerg!

„Pelicanul” e un bar din centrul orașului, nici plin de fițe, nici pentru sărăntoci. Ceva pentru oameni cât de cât normali, așa ca noi. Multă vreme m-am întrebat de unde vine denumirea, în urbea noastră pelicanii putând fi văzuți doar în fotografii. Dar când am cunoscut patronul, am lămurit problema.

Mă așteaptă... Foarte schimbat. Cu ochelari fumuri care îi ascund ochii lui albaștri, frumoși. Tricou negru, blugi deschiși și foarte multe lanțuri de aur. Opulent de mari la gât și pe la mâini. Imaginea nu prea m-atrage. Un soi de manelist plecat din fosta șatră și-ajuns mare vedetă....

- Profesoreee!

- Mișuleeee!

Ne îmbrățișăm totuși cu mare drag. Sângele apă nu prea se face...

- Văd că te-ai mai îngreunat cu ceva kilograme... de aur! Înseamnă că ăștia pe la televizor mint când spun că Spania e-n faliment.

- Ei, nu crede tot ce vezi! Dar tu... parcă ai mai slăbit! Faci economie la mâncare?

- Țin un regim pentru ficat!

- De... eu ți-am spus s-o lași mai încet cu viața! Ne așezăm și comandăm. El o cafea și-o bere iar eu doar apă plată. Ca să înmoi ficatul.

- Băi Mișule, de când nu te-am mai văzut! Mai ții minte când eram studenți, ai venit la mine, la cămin iar eu eram la pat ținut de-o gripă rea. Te-ai uitat la fața mea și-ai exclamat „Profesore, nu-mi dai mie cartela ta de masă? La cât ești de galben, ție nu cred că-ți mai trebuie!”

- Ei și tu acum, mă critici! spune bosumflat.

- Nuuu.... Dimpotrivă, m-am vindecat pe loc de frică să nu-mi iei cartela!

- Să știi că și mie tot de la o gripă mi s-a tras, începe vărul Mișu povestea încă nespusă a vieții lui. Din aia grea, cu grețuri, amețeli și cu spitalizare. Acolo am cunoscut-o!

Era asistentă, îmi aducea medicamente, îmi făcea frecții și mă săgeta din când cu o privire din aia... puternic lucitoare. Nimeni n-a mai avut grijă vreodată așa de mine! Chiar dacă era cu vreo zece ani mai mare, virusul periculos al gripei a fost repede înlocuit cu virusul și mai periculos al dragostei.

Sincer, mai demult n-aș fi fost de acord să pun în aceeași propoziție și cuvântul „periculos„ și cuvântul „dragoste”. Dar pe urmă viața mi-a demonstrat că dragostea poate fi totuși periculoasă. Pentru organism... Așa că nu îl contrazic.

- Știu la ce te gândești acum, cum naiba m-am îndrăgostit de una cu zece ani mai mare?! Îmi întrerupe Mișu meditația.

- De fapt nu la asta mă gândeam dar dacă ai deschis discuția... eu nu consider că vârsta e cea care poate uni sau separa două persoane. Pot să mă gândesc totuși că te-ai îndrăgostit de ea fiindcă „avea grijă de tine cum nimeni n-a mai avut”. Știu că mama ta, tanti Eleonora a murit când erai mic. Și poate te-ai îndrăgostit de ea tocmai fiindcă ți-a lipsit și dragostea asta, de mamă!

- Cum o spui tu Professore, sună a incest, spune vizibil iritat. Spui că m-am iubit cu mama!

- Nu, nu asta am vrut să spun dar lasă, spune mai departe! Iartă-mă că m-am băgat precum chiloții în fund!

- Mi-a spus că are două fete mari, măritate pe la casele lor. Dar că are și un nenorocit de bărbat, maior în armată, bețiv și curvar care o bate „regulamentar”, în fiecare seară. Când am auzit așa ceva iubirea mi s-a urcat direct la absolut! Ia uite mă săraca, mi-am zis, așa bună și frumoasă să aibă parte de așa ceva? Asta trebuie să se schimbe! Nu știam prea bine cum, dar nu doream decât s-o țin în brațe și să nu-i mai dau drumul. Ca să nu-i mai facă nimeni rău!

Am ieșit până la urmă din spital, dar în orice moment nu mă puteam gândi decât la ea și cum să fac să o salvez. Într-o zi a mi-a sunat telefonul. Mi-a spus ca bărbatul ei pleacă în misiune nu știu unde, mi-a dat adresa și mi-a spus că mă așteaptă

cum n-a așteptat vreodată pe cineva. M-am dus bineînțeles, de fapt am plutit până acolo...

A fost o noapte de vis! Sigur am rezolvat și cu partea care rămăsese nefrecționată la spital, dar asta era mai puțin important! Atunci am simțit că nimeni și nimic n-o să ne despartă vreodată!

Și tot în noaptea aia mi-a dat și planul de salvare. Era conceput de mult, aștepta doar persoana și momentul prielnic. Femeile fac întotdeauna ce vor din noi bărbații. Te sucesc, te ameteșc și până la urmă te aduc tot unde vor ele să te aducă. Pe noi ne lasă doar să ne împănăm cu impresia că suntem cocoșul care a subjugat găina! Aiurea, tot ele se împiedică! Dar numai atunci când vor! Sunt dracul în persoană!

- Mișule, nu știu ce să zic, vād că ești destul de supărat. Eu nu gândesc așa. Femeile sunt oameni ca și noi. Și ele au trăiri, dorințe, sentimente... Chiar mai puternice ca ale noastre! În spatele gurilor lor „bogate„ se ascund de fapt suflete mult mai sensibile. Poate că și de asta trăiesc mai mult, fiindcă și plâng mai mult. Și elimină mai des tensiunea dinăuntru.

- Trăiesc mai mult fiindcă se hrănesc cu zilele fripte ale bărbatului! De asta trăiesc mai mult! concluzionează Mișu la fel de supărat.

În sfârșit, stai să-ți continui povestea... „Tu ești eroul meu!” zice ca să mă simt cocoș.

„Eu am o soră la Barcelona! Știe despre noi, i-am povestit! A spus că ne putem duce acolo, ne-a găsit serviciu, mie să îngrijesc de o bătrână iar ție în construcții. Nu te speria, nu e ceva foarte greu,

doar o să faci câte ceva prin curtea unui vecin de-al ei care e plecat în Germania”. Profesore, tu mă cunoști, munca fizică a fost întotdeauna pentru mine foarte brută, dar dragostea te face într-adevăr să uiți de limitele tale fizice. Si-apoi, aș fi făcut orice s-o scap de aici și să rămân pe veci lângă ea. O chema Sorina, era soarele meu...

- Și ce-ai făcut?! întreb din ce în ce mai incitat.

- Păi stai să vezi... În ziua următoare eram în autocar. Eu, ea și mulți alții plini de speranțe ca și noi pentru o viață mult mai bună. Se citea pe fețele lor neliniștea că și-au lăsat acasă copiii cu bunica, dar și încrederea că vor avea în sfârșit bani cu ce să-i crească. Erau oameni simpli, nu erau deloc țigani. Țiganii se duc cu mașinile lor furate... Și nici turiști.

Fiindcă turiștii se duc cu avionul! Si se uită la tine de la mare înălțime! După două zile și ceva, am ajuns. Clara, sora ei, stătea destul de bine, la o căsuță chiar drăguță. Avea un zdrahon de bărbat de vreo doi metri, catalan get beget, care ne-a întâmpinat cu-un „hola” spus în silă și-apoi a dispărut.

De-a doua zi a și început calvarul. M-am dus la vila ăluia! Acolo mai era un băiat, un ardelean care vorbea ca ardelenii. Adică deloc! Muncea în credință și tăcea. Căram cu roaba pe o pantă destul de mare bolovani ca să-i facem un gard separator. Adică eu căram bolovanii și el făcea gardul. Eu eram doar salahorul.... Groaznic de greu, cumplit de greu, cu fiecare roabă picioarele mi se-nmuiau.

De sus de acolo se vedea marea dar eu n-aveam decât un gând. Să mă arunc în ea!

La un moment dat a venit și pauza de masă. Ardeleanul meu și-a desfăcut sacoșica și a început să scoată de acolo... Și slană și ceapă și roșii... De toate...

Eu care nu eram învățat cu asemenea program n-am scos nimic. Fiindcă n-aveam nimic! Eu doar mă uitam cu jind la cum înfuleca. Exact ca în bancul ală cu ardeleanul și olteanul în tren. Merge trenul ce merge și la un moment dar ardeleanul scoate exact ca ăsta al meu... de toate din paporniță. Olteanul împins de foame se bagă și el în vorbă.

„Pe mine mă cheamă Radu!” La care ardeleanul „No, apăi dacă te cheamă... du-te!”

Nu i-am spus colegului cum mă cheamă de frică să nu pățesc la fel. Stăteam și mă uitam ca prostul doar, doar mi-o arunca ceva.

Dar vezi tu, Profesore, acolo nu te cheamă nimeni la masă. Mănânci dac-ai adus! Ca să mănânci ceva, trebuie întâi ca să produci. Asta e regula!

A trecut cu greu și ziua asta, dar a trecut până la urmă. Și era totuși bine că seara primeam plata pentru orele muncite. În seara aia am adormit buștean.

A doua zi iar de la capăt. Însă de data asta acum aveam și eu ceva mâncare cumpărată cu banii munciți de mine. Și iar roabă, bolovani, încarcă, descarcă, transpiră, înjură și îndură.... Numai că la un moment dat când am vrut să descarc roaba, am făcut o mișcare total greșită și toți bolovanii mi i-am turnat peste picior. Îmi venea

să urlu de durere! N-am mai putut, m-am așezat jos și l-am strigat pe ardelean.

„Tu-i mama mășii!” a înjurat când m-a văzut cu gândul că pierde timpul din muncă și banii din salariu. A sunat-o bineînțeles pe Clara care a venit, m-a luat cu mașina dar nu m-a dus la spital cum era de așteptat. Fiindcă n-aveam asigurare! și cine plătea??

M-a dus la ea acasă și a chemat un fel de vraci de prin vecini care m-a uns cu alifii.

Nu ieșise deloc cum mi-am dorit. Eu îmi imaginam că o să stau cu iubita mea în aceeași cameră, în același pat, că o să ne plimbam pe Rambla ținându-ne de mână. Când colo, eu zăceam în pat, mă târam cu greu până la baie iar pe Sorina o vedeam destul de rar. Dormea la femeia pe care o îngrijea.

Într-o zi s-a produs și inevitabilul. A intrat în cameră transfigurată la față și mi-a spus durerea ei:

- Mihai, eu nu mai suport să stau la bătrâna aia! Nu-i mai suport mofturile absolut deloc.

Nu așa mi-am imaginat că o să fie!

- Draga mea, nici eu, i-am răspuns încercând s-o liniștesc. Nu trebuie să te mai duci acolo, o să mă fac bine, muncesc eu pentru amândoi și o să fie bine!

- Îmi pare rău dar nu cred că o să fie! Eu nu mă adaptez aici! Uite îți las o sută de euro să ai să te întorci acasă când ți se va vindeca piciorul.

- Deci atâta am valorat, o sută de euro? Sau îmi plătești pentru serviciile făcute?

- Nu vreau să mai zic nimic. La revedere!

Și a plecat definitiv din viața mea.... N-a trântit ușa, dar mie așa mi-a răsunat. Direct în inimă! Am iubit-o, Professore! Când a plecat, ceva din mine s-a rupt definitiv... Atunci am înțeles că ea nu m-a iubit deloc. Avea doar nevoie de cineva care să o ajute să iasă din realitatea crudă și plină de „vânătași” în care se găsea. Numai că În Spania, a găsit o altă realitate cu mult mai crudă și total neașteptată. Eu nu contam deloc! Pentru ea eram doar un copil de care nu mai dorea să aibă grijă.

Apoi am început să fac cunoștință cu umilința. Vedeam pe geam cum Clara mângâia drăgăstos un cățeluș de rasă și-l îndopa cu bunătăți și ciolane de friptură. Eu primeam doar o zeamă lungă și niște resturi, probabil de-ale lor. Dar cine eram eu? Un individ total necunoscut! Nici măcar un suflet... Într-o seară am auzit-o pe Clara certându-se cu „hombre,, al ei. Nu înțelegeam ce zic, dar era cu siguranță vorba despre mine. Și nu m-am înșelat pentru că tot în seara aia a intrat peste mine:

- Băiete, uite cum stă treaba! Eu nu pot să mă cert cu soțul meu din cauza ta. Nu eu te-am adus aici. Dacă soru-mii nu i-a păsat de tine înseamnă că nu ești important! Cum te vindeci, o să te rog să pleci!

- Da, sigur, nu vă faceți nicio grijă. Cum pot să merg mai binișor o să mă-ntorc în România.

- Treaba ta unde te duci. dar eu nu pot să te mai țin!

Aș fi plecat pe loc, de-atunci. Numai ca abia mă târâiam. Așa că am plecat peste trei zile.

Șontâcăiam cu greu prin mulțimea din metrou trăgând după mine un trolu de bagaje, dar eram mai liniștit că o să mă-ntorc acasă. Am ajuns cu greu la autogara aia la care venisem și caut banii ca să îmi cumpăr biletul salvator. Dar banii... nicăieri! Nici banii și nici telefonul! Mi-am amintit în fracțiune de secundă de țișăncile alea din metrou, cu fuste lungi care se împingeau în toată lumea. Cu siguranță erau din România!

Cu siguranță, m-au „lucrat„!

Eram cu mult mai rău ca la-nceput. Fără bani și fără telefon! Primul gând ce mi-a venit în minte a fost să caut ambasada. Și am găsit-o.... după alte ore de târăit piciorul. Numai că acolo era doar paznicul care mi-a spus politicos că insist degeaba fiindcă s-a terminat programul și să revin mâine că nu am acum cu cine să vorbesc.

Am plecat și de acolo.... Umblam pe străzi ca un câine hăituit de pretutindenii. Noaptea venea și eu nu aveam unde să dorm. Era cumplit!

Am tot umblat pe străzi până când am găsit un parc imens. Era seară, dar lumea se plimba ca ziua în amiaza mare. Am intrat până la urmă într-o pădure și cu chiu cu vai am adormit. Când m-am trezit, soarele era deja sus, dar nu asta era marea problemă. Eram ud flească și miroseam tot... a urină. Înțelegi Profesore? Cineva se ușurase cu scârbă peste mine, considerându-mă un om fără căpătâi. Mi-am aruncat tricoul direct la gunoi și m-am uitat apoi după trolerul cu haine. Nici el nu mai era.... Nimic nu mai era.... Nici eu nu mai eram ce-am fost odată! Acum eram cu totul la

pământ. Am căutat un wc ca să mă spăl cât de cât și-apoi am început să umblu pe alei. Era frumos în parcul ăla, arcade, palmieri și construcții arhitectonice făcute de marele Gaudi. Se vedea marea... În alte circumstanțe cred că mi-ar fi plăcut enorm!

- Parcul Guell, așa se numește, mă ia gura pe dinainte.

- Dar tu de unde știi, Profesore?! întreabă foarte curios.

- Fiindcă l-am vizitat!

- Da??? Păi și de ce n-ai spus nimic?

- Pentru că am călătorit cu avionul! o spun cu remușcare.

- Aha! Deci ești unul din turiștii ăia care vedeau doar peisajul nu și oamenii care cerșeau fără să-ntindă mâna.

- Le-aș fi dat o mână de ajutor dacă mi-ar fi cerut-o cineva!

- Înțelegi prin ce-am trecut?? Eram la bustul gol, fără bani, telefon, mâncare sau loc de cazare. Mă ascundeam cu greu de toată lumea. Fiindcă mi-era rușine! De dormit aveam locul de aseară, dar trebuia rezolvată și mâncarea. Ți-a fost vreodată așa de foame încât să îți dai seama că nu ai ce să mănânci? Am mai răbdat încă o zi numai cu apă, dar pe urmă n-am mai rezistat. Sub o arcadă din alea era un trubadur care cânta și el cum putea. Iar lumea îi dădea bani. Fiecare cum avea. Atunci mi-a încolțit un gând. M-am repezit în viteză când se uita în altă parte și i-am furat cutia cu monede. Apoi am dispărut în pădurice. Țsta a fost primul